

eiXamplem

Butlletí de l'ANC de l'Eixample, Sant Antoni i Les Corts

Abril 2024 - Número 48

Editorial

EL CATALÀ I LES ELECCIONS DEL 12M

Hem d'assumir que la llengua catalana és la parla pròpia (oficial en alguns casos) d'Andorra, les Balears, Catalunya, gran part de València, Catalunya del Nord, la Franja de Ponent, i fins i tot l'Alguer, amb les seves variants i formes dialectals. Tanmateix l'agressió contra la llengua pròpia en qualsevol d'aquests territoris és contra tots nosaltres, i exigeix una resposta unitària i global.

Quan l'atac procedeix dels mateixos governs autonòmics i locals, com en els casos del país valencià o les illes, la lluita és més àrdua i difícil, ja que comporta haver de protegir els nostres drets lingüístics en front d'aquells que els haurien de promoure, i dignificar.

La persecució contra la nostra llengua per part de l'extrema dreta espanyolista neofranquista no és cap novetat, la patim des de fa segles, però hem tingut períodes en els quals els resultats electorals han afavorit els drets nacionals i lingüístics. Malgrat això, com han actuat els governs progressistes i fins i tot nacionalistes, per blindar-los?. La resposta sembla clara: res, molt poc i de forma ineficient. A la incapacitat política s'hi suma la feblesa de les institucions municipals i autonòmiques, supeditades al «gobierno central» i a l'aparell jurídic de l'estat.

Al principat, fins i tot amb governs catalanistes, i independentistes des de fa uns quants anys, no s'ha aconseguit blindar els drets lingüístics.

Patim un retrocés en l'ús social del català, la immersió és a la corda fluixa, no es compleixen les normes de retolació ni de la quota audiovisual en cines i plataformes digitals, rarament trobem una carta en català als restaurants barcelonins, i així podríem seguir... La indulgència de les autoritats en la no aplicació de les normes lingüístiques és deguda, generalment, als con-

ceptes evitar conflictes i enfrontaments" i "guanyem seduïnt». Doncs vet aquí que amb resultats febaents es pot veure que aquest mètode no funciona. Quan cal s'han de fer aplicar les normes i reglaments, encara que sigui una mesura «antipàtica». Els que ens ataquen no s'amoïnen pas a l'hora de fer-ho.

La inversió econòmica de la Generalitat i òbviament la de l'ajuntament de Barcelona, sempre ha estat insuficient per implementar polítiques d'integració en la llengua i cultura catalanes pels milions de nouvinguts. L'exemple recent de les màximes autoritats municipals en l'ús del català, sovint ha estat inadequat i decebedor.

La discreció, una ambigüitat calculada i la indulgència per part de les autoritats catalanes, amaga la impotència i/o la por d'enfrontar-se a la realitat politicojurídica que impedeix fer del català la llengua principal, dominant i de prestigi.

Una actitud digna i honesta seria dir: **«des de les institucions fem el que podem, que és poc, perquè som una nació sotmesa, sense sobirania. Per situar la llengua catalana al lloc de prestigi que li pertoca, necessitem ser lliures i políticament independents»**

D'ací a unes quantes setmanes se'ns convoca a les urnes per escollir els nous membres del Parlament per deixar enrere aquest darrer govern del «52%», que tant ens ha decebut. Quan anem a votar, hauríem de fer-ho per aquells que es comprometin a fer tot el possible per protegir i incentivar els drets lingüístics dels catalanoparlants.

Fent-ho així, segur que donarem un gran pas per aconseguir avançar en el nostre objectiu primordial que és la independència.

Cronologia d'un genocidi lingüístic

Edat moderna

1482	Supressió i crema de la Bíblia Valenciana.
1560	El Tribunal del Sant Ofici insta que "en los negocios de la fe todo se proceda en lengua castellana."
1561	Ordena que no s'escriguin els processos en llengua catalana.
1716	El Decret de Nova Planta prohibeix l'ús del català en els tribunals.
1722	Un decret reial decreta que els mercaders i comerciants han de tenir els seus llibres de comptabilitat en castellà.
1755	Prohibició en les ordres religioses.
1768	El Comte de Aranda prohibeix el català a les escoles, jutjats i cúries diocesanes.
1772	Prohibició als llibres de comptabilitat.
1776	El bisbe de Mallorca obliga a utilitzar el castellà en les parròquies i en l'ensenyament del catequisme.
1799	Una reial cèdula prohibeix de "representar, cantar y bailar piezas que no fuesen en idioma castellano".

Edat contemporània

1802	Manuel Godoy prohibeix d'interpretar peces de teatre que no fossin en castellà.
1821	El Plan Quintana obligació a usar el castellà en el sistema escolar.
1825	El Plan Colomarde Intenta instituir l'ensenyament oficial en castellà, tot prohibint l'ús del català en les escoles.
1828	El Bisbe de Girona obliga a escriure en castellà els llibres parroquials.
1837	Un edicte reial al Principat i el Gobierno Superior Político de Baleares imposen càstigs als nens que parlen català a l'escola.
1838	Prohibició del català als epifanis dels cementiris
1846	La Junta Suprema de Sanidad exigeix les receptes mèdiques en castellà o llatí.
1857	La Llei Moyano (Vigent fins la Segona República) només autoritza el castellà per ser parlat a les escoles.
1862	Eliminació del català de les escriptures notarials.
1867	González Bravo, ministre de Governació prohibeix que les peces teatrals es facin exclusivament "En los dialectos de las provincias de España".
1870	Eliminació del català al registre civil.
1870	Se'n ratifica la prohibició en les obres de teatre.
1881	La Llei d'enjudiciament civil prohibeix l'ús del català al jutjat.
1896	Prohibició de parlar-lo per telèfon.
1904	S'autoritza l'ús de "qualsevol dels idiomes i dialectes parlats a Espanya" sempre que en alguna de les estacions per on passava el missatge hi hagués algú que l'entengués.
1898	La Dirección general de Correos y Telégrafos prohibeix de parlar català per telèfon en tot l'Estat Espanyol.
1900	Francisco Silvela prohibeix estudiar en cap idioma que no sigui l'espanyol. Tampoc no es permeten textos escrits en cap dialecte.
1902	El Comte de Romanones, ministre d'Instrucció, prohibeix que els mestres ensenyin la doctrina cristiana en català. Una ordre militar prohibeix Jocs Florals de Barcelona i de Palma
	Ramón Menéndez Pidal, filòleg i historiador, assegura que Catalunya sempre ha estat bilingüe.
	Antonio Royo Villanova, senador, es refereix a una suposada persecució del castellà a Catalunya: "Totes les escoles que allí es funden van encaminades a desterrar el castellà". És autor de les obres: <ul style="list-style-type: none"> • <i>La descentralización y el regionalismo</i>, 1900 • <i>El problema catalán</i>, 1908 • <i>Por la nación única. Un grito contra el Estatuto</i>, 1932
1916	Morera Galícia, diputat, defensa la proposta de garantir el lliure ús del català en tots els àmbits. Romanones respon que la cooficialitat es inacceptable. La proposta és derrotada al congrés: 120 vots contra 13 a favor.
1917	Nou decret que prohibeix l'ús del català.

Dictadura de Primo de Rivera

1923-30	<p>Durant la dictadura de Primo de Rivera, es clausuren centres culturals i ateneus.</p> <p>Es prohibeixen les classes gratuïtes que moltes escoles donen com a matèria optativa.</p> <p>S'endureixen les sancions als mestres que s'expressin en català.</p> <p>El 1923, un decret reial prohibeix l'ús del català en actes oficials.</p> <p>Obligació de portar llibres i registres oficials en castellà.</p> <p>El 1924, el Col·legi d'Advocats de Barcelona va editar en català la seva Guia judicial. El govern va exigir a la junta del Col·legi que dimitís i, en negar-s'hi, van ser expulsats i desterrats.</p> <p>El general Lossada és nomenat president de la Mancomunitat de Catalunya. Implanta l'ensenyament en castellà obligatori.</p> <p>Sancions als mestres que ensenyen en català.</p> <p>Antoni Gaudí, a la edat de 72 anys, és detingut i apallissat per negar-se a parlar castellà amb la policia.</p> <p>El 1926, ordre pel qual se sanciona l'ensenyament del català amb el trasllat del mestre.</p>
---------	--

Segona República Espanyola

1931	Oficialitat del castellà com a llengua nacional per primera vegada en la història en termes legals.
------	---

Guerra Civil i Franquisme

1936	Una prohibició governativa a Mallorca prohibeix usar català en els col·legis i en la vida pública amb la consigna del militar Mateo Zaforteza Musoles "Si eres español habla español".
1938	Francisco Franco deroga l'Estatut. El català deixa de ser oficial a Catalunya.
1838	A Lleida, les tropes franquistes disparen contra les plaques dels cementiris escrites en català.
1939	<p>Persecució sistemàtica i extrema de la llengua.</p> <p>Prohibició d'emprar el català en públic.</p> <p>Canvis a tota la nomenclatura de carrers i entitats.</p> <p>Prohibició de tota mena de publicació en català i de tot símbol propi.</p> <p>Una ordre del Ministeri d'educació nacional suspèn qualsevol ensenyament relacionat amb la cultura catalana:</p> <ul style="list-style-type: none"> • filologia catalana, • història moderna i geografia de Catalunya, • dret civil • història de l'art català. <p>Prohibició explícita als obrers de parlar en català.</p> <p>L'Institut d'Estudis Catalans es converteix en el "Instituto de la Hispanidad de Barcelona".</p> <p>La casa de Pompeu Fabra és assaltada i la seva biblioteca personal cremada enmig del carrer.</p> <p>4 de febrer. Les planxes d'edició i els romanents editorials del Diccionari General de la Llengua Catalana son cremats per l'exèrcit espanyol.</p> <p>16 de febrer. Prohibició per decret de l'ús de la llengua catalana i valenciana com a segona llengua.</p> <p>4 de març. L'alcalde de Mollet del Vallès obliga a redactar en castellà tots els cartells escrits en català.</p> <p>25 de març. El Palau de la Música Catalana passa a anomenar-se "Palacio de la Música".</p> <p>10 d'agost. Detenció del professor de la UAB Bel·larmí Rodríguez i Arias per fer classes en català.</p> <p>17 d'octubre. El cinema Euterpe de Sabadell és multat i clausurat per haver parlat el seu director, Tomàs Pasarisas, en català.</p>
1940	Una ordre ministerial decreta el "Uso del Idioma Nacional en todos los servicios públicos".
1945	Una ordre ministerial obliga de batejar els vaixells en espanyol.
1948	La censura espanyola prohibeix informar de la mort de Pompeu Fabra.
1952	Prohibició de la revista "Aplec" a Catalunya. El governador de Barcelona diu als seus editors: "¿Ustedes creen que hemos hecho la guerra para que el catalán vuelva a ser de uso público?"
1953	Prohibició de la revista "Esclat" al País Valencià.
1956	Un reglament a les presons estableix que els presos només poden parlar en castellà.
1957	El Registre Civil decreta que els noms només podran posar-se en espanyol.
1961	En un reglament de telègrafs s'hi prohibeix el català.
1968	Es prohibeix a Joan Manuel Serrat que canti en català a Eurovisió.

Període democràtic	
1978	La Constitució espanyola estableix que el català i el valencià es degradin a un paper secundari en els territoris on és llengua pròpia.
1975	El 4 de març, L'Ajuntament de Barcelona votava en contra de la proposició del regidor Jacint Soler Padró per destinar 50 milions de pessetes a l'ensenyament del català en centres de primària. Una reacció ciutadana molt contundent va fer intervenir Rodolfo Martín Villa per revocar-ne la decisió.
	Primeres peticions de normalització lingüística i reacció d'Adolfo Suárez: "No entenc com es pot ensenyar matemàtiques en català".
1981	Immersió lingüística i resposta virulenta dels sectors més espanyolistes que reclamaven "la igualtat de drets lingüístics" (Manifest dels 2.300).
	Atemptat contra Joan Fuster, escriptor valencià.
1986	La llei de patents obliga a utilitzar el castellà en la documentació prestada.
	El Tribunal Constitucional emet la sentència 83/1986 contra la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya
1988	El Tribunal Constitucional emet la sentència 123/1988 contra la Llei de Normalització Lingüística de Balears
1989	El Reglamento del Registro Mercantil obliga fer les inscripcions exclusivament en castellà.
1993	11 d'abril a Montanejos. Assassinat de Guillem Agulló a mans d'un grup de neonazis.
1994	Manifest per la Tolerància Lingüística on es considera que la immersió és una arma de substitució lingüística.
1995	La llei 30/1995 d'ordenació i supervisió de les assegurances privades obliga que les pòlisses estiguin escrites en castellà.
1997	El Foro Babel reclama la doble vehicularitat del català i el castellà en l'educació obligatòria.
2007	L'Estatut d'Autonomia d'Aragó no reconeix l'oficialitat del català en la Franja de Ponent, la zona del Matarranya i altres territoris de llengua catalana.
2008	Al Manifest per la llengua comuna, s'hi afirma que la castellana és l'única comuna i oficial de tots els ciutadans espanyols. L'Académie Française es posiciona en contra del reconeixement de les llengües regionals a la Constitució.
2010	El Tribunal Constitucional resol que el català no és "preferent" a l'Administració ni als mitjans públics.
2011	El Govern autonòmic inicia una persecució del català, sense precedents, a les Illes. A Mallorca, vaga de fam d'uns jubilats com a protesta.
	El PP prohibeix a TV3 de retransmetre al País Valencià.
	El Govern autonòmic del País Valencià desatén la demanda d'escolarització en català de més de 100.000 famílies.
2012	Tribunal Superior de Justícia de Catalunya imposa la possibilitat d'escolaritzar els infants en castellà si així ho demanen els pares.
2013	Llei Wert (LOMCE) estableix el castellà com a llengua vehicular en l'ensenyament.
	Polícies agredeixen i denuncien un integrant d'Obrint Pas per parlar en valencià.
	Es tanca la televisió autonòmica del País Valencià.
2015	Carolina Punset, de Ciudadanos, diu que el valencià és un idioma d'aldea.
2016	Els mitjans de comunicació espanyols critiquen cartells i rètols en valencià, tot al·legant que poden produir accidents. Al final el govern espanyol aconsegueix que es retirin.
	Una regidora de Compromís es nega a declarar en espanyol; en voler fer-ho en valencià s'ajornen les declaracions.
2019	L'Advocacia de l'Estat insta que la Generalitat Valenciana ha de comunicar-se únicament en castellà amb el govern català i el balear.
2020	A la Llei Celáa, s'hi elimina el caràcter vehicular del castellà.
2023	PP i VOX veten diverses revistes catalanes a la biblioteca de Borriana.

Aquesta cronologia s'ha extret dels documents següents:

1. *Una llengua tres-cents anys a contra-corrent*, Pep Martí
<https://www.nacioidigital.cat/noticia/225428/llengua-trescents-anys-a-contracorrent>
2. *Cronologia de la repressió del català de 1560 fins a 2016*, David Mercader
<https://unilateral.cat/2016/09/20/cronologia-de-la-repressio-del-catala-des-de-1560-fins-a-2016/>

3. *Repescant el passat. Repressió de la llengua catalana*, Eugènia de Pagès i Bergés
<https://repescantelpassat.cat/repressio-de-la-llengua-catalana/>
4. Cronologia de la repressió del català
https://ca.wikipedia.org/wiki/Cronologia_de_la_repressi%C3%B3_del_catal%C3%A0

Aquest llistat cronològic, que per manca d'espai resta incomplet, palesa l'existència d'un genocidi lingüístic planificat contra la llengua catalana als Països Catalans.

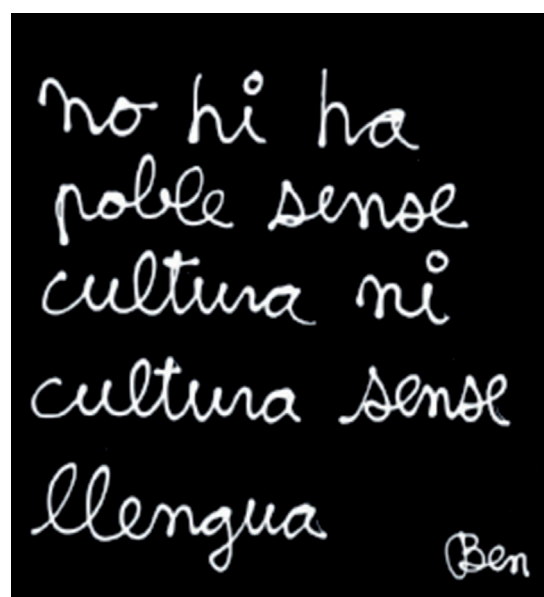
Tanmateix volem constatar algunes de les moltes accions i actuacions, fruit de iniciatives populars o impulsades per alguns governs, que mostren la resistència del poble català per mantenir viva la flama de la llengua.

Catalunya, vençuda políticament l'11 de setembre de 1714, va mantenir viu l'ús social del català, malgrat les prohibicions, l'escassetesa i poca qualitat de la literatura. Al segle XIX els catalans monolingües eren nombrosos.

- El moviment de la **Renaixença** (1833: oda "La Pàtria" de B.C. Aribau) es caracteritza per la voluntat de recuperació literària de la llengua catalana. Anys abans J.P.Ballot ja havia publicat "La Gramàtica i apologia de la llengua Catalana". J. Rubió i Ors "Lo Gaiter del Llobregat" fou decisiu en la recuperació de la llengua catalana.
- Durant el Període de la **Restauració borbònica** (1875-1898) amb l'entrada dels liberals al govern de Madrid, s'inicia un període de semi-tolerància, on les reivindicacions nacionals foren monopolitzades per la burgesia, en el doble vessant conservador (La Lliga, Torras i Bages..) o progressista, liberal o federal (Almirall, Alomar, Llobart..). Al Memorial de Greuges, de 1885, s'hi reclama l'oficialitat del català
- El 1914, la **Mancomunitat de Catalunya** (1914-23) inicia una política de normalització de la llengua, estroncada el 1923 amb el pronunciament militar de Miguel Primo de Rivera.
- Durant la Segona República (1931-36) amb el reconeixement de l'oficialitat del català, la cultura catalana assoleix els màxims nivells a tota l'àrea dels Països catalans.
- A finals de la fase totalitària de la dictadura franquista (1939-59), apareixen algunes edicions en català i es fan algunes representacions teatrals.
- De la fase tecnocràtica a la fi de la dictadura franquista (1959-75). Durant aquesta fase sorgeixen o es reprenen moltes més iniciatives: *Cavall Fort* (1961), *Infantil*, *Patufet* (1968-73), *Serra d'Or* (1959), *Edicions 62* (1961), *Editorial Selecta*, *Editorial Barcino*...

També apareixen els primers discos en català: *La Nova Cançó*, la creació d'Edigsa (1961), els *Setze Jutges* (1961) La fundació d'Òmnium Cultural (1961) representa una fita. Impuls a les classes de català que aviat entraran a l'escola. L'església té un paper important en la recuperació de la llengua: classes de català a les parròquies, publicacions, actes religiosos...

- Etapa post-franquista (1975.....) El 1979, amb l'Estatut de Sau, es declara la cooficialitat lingüística i la definició del català com a llengua pròpia. I la immersió lingüística, *Diari Avui* (1976) *TV3* (1983), el setmanari *El temps* (1984), la *Plataforma per la llengua* (1993), l'ANC (2012) i centenars i centenars d'iniciatives privades i públiques que saben que la desaparició de la llengua és la desaparició del país.

**La mort d'una llengua
no és mai innocent,
mai és volguda pel parlants.**

Jesús Tusón

Sense llengua, no hi ha nació.

Sense nació, no hi ha estat.

Sense estat, no hi haurà llengua.

Entrevista amb Jordi Esteban de la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua)

Per part d'Eixamplem hem tingut una conversa amb Jordi Esteban director de projectes de la CAL per conèixer l'activitat d'aquesta entitat i la seva opinió sobre la situació de la llengua catalana.

Jordi Esteban

La CAL es va fundar els anys 90 per part de persones amb interès per la Llengua que s'adonen de la davallada que fa el català. Un dels fundadors va ser Aureli Argemí recentment traspassat que fou director del CIEMEN (Centre Internacional Escararé per a Minories Ètniques i Nacionals). El seu àmbit geogràfic d'actuació és el conjunt dels països catalans.

En 35 anys s'ha passat per moltes etapes que han anat portant la CAL allà on és ara. La idea era Coordinar les diverses Associacions que treballaven per la llengua del nostre país amb l'objectiu de fomentar l'ús i el bon ús del català en l'àmbit social i cívic.

Mantenen relacions freqüents amb Òmnium, un conveni amb la Plataforma per la Llengua i estan sovint intercanviant idees i materials amb el Consorci per la Llengua. A l'actualitat tenen 450 socis, tant individuals com associacions, 200 voluntaris i diversos projectes.

El projecte més antic i emblemàtic és el CORRELENGUA al qual

cada any s'hi incorporen nous pobles i ciutats i es manifesta en accions diverses basades en l'ús de la Llengua: concursos, espectacles, excursions amb algun tret lingüístic a les que participen com a comunitat. Tres accions significatives: a) Encesa de la flama de la llengua. b) Lectura d'un manifest en el mateix sentit c) Homenatge a una persona que s'hagi distingit per les tasques realitzades en el sentit d'ampliar i millorar l'ús del Català. Una activitat dona la sortida i una altra a Catalunya del Nord fa de cloenda cercant el reconeixement de la Catalunya completa, dels Països Catalans.

Un segon projecte és l'ensenyament del català des de la quotidianitat (funcionen des del 2007); són grups de persones que, guiades per voluntaris, fan l'aprenentatge del català mitjançant converses, amb dos nivells d'aprenentatge: XERREM, per a persones que no en saben gens i GARBELLS per a les que ja el parlen però volen millorar i ser més genuïns. Tots fan servir uns materials ideats per Jordi Esteban. Aprendre ha de ser un plaer compartit. Van començar amb un sol grup i a l'actualitat n'hi ha 200 repartits per tot Catalunya i fins i tot telemàticament arriben a països com Mèxic. Van creixent a mesura que surten nous voluntaris per crear més grups. L'objectiu és omplir tota Catalunya d'espais de col·loquialitat catalana.

Una tercera acció de la CAL és el PREMI JOAN COROMINAS pel qual es dona reconeixement públic a persones, entitats i empreses que vetllen per l'ús de la Llengua. El darrer es va lliurar a Perpinyà ja que es volia reconèixer els 4 batlles de la Catalunya del Nord que van

Joan Corominas

defensar el dret de parlar català als plens dels seus ajuntaments. També es va donar el guardó a Blanca Serra, de les Corts per la seva trajectòria com a activista per la llengua.

Demanem al Jordi Esteban una reflexió final sobre l'estat actual del català. Ell és pessimista i optimista a la vegada; per una banda la llengua cada cop es fa servir menys i costa trobar les maneres de salvar la situació, i per l'altra hi ha molta gent amb ganes de treballar, ell ha vist molts alts i baixos i pensa que encara es pot recuperar. Al polítics els retreu d'haver trigat tant a fer el Pacte Nacional per la Llengua i que no hagin posat els mitjans de fer que ja estigui en marxa; fan un Pla i no hi destinen el pressupost necessari! Els demanaria d'agilitzar aquest Pla. Als Mitjans de Comunicació els demana que tornin a ser el que TV3 era: una televisió amb l'objectiu de millorar l'ús de la Llengua.

Què podem fer als barris? Per exemple taules per a la Llengua: sumar els esforços de totes les associacions del barri, petites i grans i ajudar-se els uns als altres a trobar mètodes d'acció per a millorar cada dia dins de cada entitat. La llengua és una qüestió d'atenció i de diversió.

Catalunya i el català tenen la sort que hi ha persones com en Jordi i més entitats com la CAL que treballen per la llengua i la nació.

Notícies de l'assemblea

El full de Ruta aprovat pels socis de l'Assemblea, aquests dos últims anys, ha estat crear una Llista Cívica formada per una agrupació d'electors que, treballarien, des del parlament, per revifar i fer efectiva la declaració d'independència (DUI).

Un altre cop, es va demanar el parer a tots els socis per via telemàtica, després de molts debats per tot el territori.

Els dia 6 de març es va celebrar l'Assemblea General Ordinària i es va conèixer els resultat del les votacions:

Vots totals: 7.599, sí: 3.660 (48'16%) **no:** 3.758 (49'45%) **en blanc:** 181 (2'38%)

Com a conseqüència, l'Assemblea abandona de moment aquesta idea, tot i la minsa diferència entre el partidaris del sí i del no.

Aquest dies el socis han pogut presentar candidatures al Secretariat Nacional de l'Assemblea per renovar

part dels Secretaris i des del 14 al 18 d'abril es celebraran les eleccions per via telemàtica.

L'esperit fundacional de l'Assemblea es aconseguir la independència. L'assemblea no es rendeix.

EL BATEC DEL BARRI

El català, ben viu a les Corts

El pensament de Carme Junyent

[...] Si salvem el català, hem de tenir clar que no ho haurem fet pas els qui tenim com a primera llengua, sinó gràcies als qui han vingut de fora i hi han ajudat, i als parlants de les llengües dominants. A tots els qui han compartit la llengua. Perquè els catalans sols anem cap a l'extinció.

Avui, que tot ens porta a les llengües dominants, com ho és el castellà, parlar català també és una manera de rebel·lar-se. Rebel·lem-nos, doncs: parlem català.

La recepta per salvar el català es pot resumir de la següent manera: ens cal el compromís dels parlants que el tenen com a llengua primera (un 30%), la solidaritat dels parlants que tenen el castellà com a llengua primera (un 60%), i hi he d'afegir l'esperança que representen avui els qui tenen altres llengües (un 10%). I perquè uns es

comprometin i la resta s'hi solidaritzin cal que tots siguem plenament conscient de què ens hi juguem:

Compromís del 30% + solidaritat del 60% + esperança del 10% = conscienciació del 100%

El valor de la diversitat lingüística
Textos de Carme Junyent
Pere Comellas (ed.)

Blanca Serra, activista de la llengua

El prop passat dia 19 de Març la professora i activista Blanca Serra va impartir una conferència a l'Aula d'extensió Universitària, a la sala Polivalent de Montbau. Va resultar interessant veure com ella ha hagut de mantenir un activisme fidel durant tota la vida: professora de llengua castellana al principi, ànima de catalanització sempre. La persistència en la lluita i el saber

mantenir la calma van quedar com a bases per a continuar i continuar sense defallir.

El tema va ser "El català a les escoles. Situació actual" i la Blanca va fer un repàs de la seva vida com activista de la llengua, també un resum de la seva vida com a professora en general al mateix Institut de Montbau que acollia l'acte i per últim va parlar de la situació del català tant a les escoles com al carrer i el que creia ella que podíem fer per mantenir el català: prendre la decisió i mantenir-lo: "Quan ho agafes com a hàbit ja no incomoda i es fa normal parlar-ho amb tothom" –va dir Blanca Serra.

III Premi Magalí De Poesia a les Corts

Com cada any, des d'en fa tres, un dia del mes de març ens trobem per celebrar la poesia i el seu dia internacional al barri de les Corts. Aquest anys va ser el dia 24 de març. Ens vam aixoplugar als Jardins de Magalí, nom que rep el Premi. Érem una cinquantena de persones i vam lliurar premis de poesia d'enguany.

El Premi de Poesia Magalí donava per finalitzada la 3a. edició d'aquest guardó. El premi està organitzat per Òmnium les Corts i la Comissió de Llengua de les Corts.

El tema d'aquest any era "Botigues, botiguetes i botigasses". Es van presentar 16 poemes i el jurat, format per la Comissió de Llengua i la guanyadora del primer premi de l'any passat Helena Soler, en va seleccionar 10 en primer lloc i, en una segona ronda, van quedar els cinc finalistes.

L'acte va començar amb la benvinguda de Marc Magrinyà, president d'Òmnium cultural de les Corts i membre de la Comissió de Llengua. La Cristina Company presentà els premis, el jurat i les pintures que

adornaven l'escenari, realitzades per Irene Sanz. Seguidament es va començar amb una cançó d'entrada amb l'actuació musical de l'Ambaixada de les Arts d'Ucraïna, i la lectura del poema "M'he estimat molt la terra" de Vicent Andrés Estellés en commemoració del centenari del seu naixement, poema triat per la Institució de les Lletres Catalanes per al Dia Mundial de la poesia d'enguany.

La Irene Sanz ens va explicar el motiu i la inspiració que li va fer pintar les làmines realitzades per a l'acte i a continuació van pujar a l'escenari els cinc finalistes per llegir els seus poemes, després d'una peça musical, i es procedí all lliurament dels premis:

- El tercer premi per a Montse Cercós Farreny (Espill) pel seu poema Despertant emocions . Lliurà el premi d'un lot de llibres, Neus Otero.
- El segon premi per a Mònica Carnicero López (Irene Yuste) pel seu poema Botigues. Lliurà el premi de 100 euros, Imma Soldevila.
- El primer premi per a Marta Llobet Sala (Guspira) pel seu poema Botigueta de ma vida. Lliurà el premi de 150 euros, Blanca Serra.

Als cinc finalistes se'ls va lliurar un diploma de participació.

Els altres dos seleccionats van ser:

- Raül Benéitez Casañas (El mussol faristol) amb el poema Botigues, botiguetes, botigasses.
- Andreu Martí i Cortada (Júlia Guillem) amb el poema Contalla d'un botiguer.

Es van fer fotos als finalistes amb la Comissió, en Marc Magrinyà va agrair la participació de tothom i es va tancar l'acte amb un mini concert de l'Ambaixada de les Arts d'Ucraïna.

Ànim per a continuar participant l'any proper a tots els possibles futurs escriptors del barri i més enllà.

